

GÖMÖRI GYÖRGY

Mementó

egy percre csak ha bepillantunk
 a sötétségbe ami a túlvilág
 a vaksötétbe ami a jövő
 torkunkon akad a szó
 s mert hitünk nem elég erős
 lélegzetünk eláll

mert a halál-utániságból mi sem tudható
 csak vélelmezhető
 csupán remélhető
 csak elmosódott képzetek
 csak eltorzított hangzatok
 villódzó fények szóbeszéd csak hallomás
 egy kevés intuíció
 de inkább félelemmel átszőtt sejtelem

mint mikor valaki egy bezárt
 ajtó mögül
 hallgatja egy távoli hegedű cincogását

Párizsi pillanatkép

Egy szemüveges fekete lány
 arcán felfénylő mosoly —
 elnyílt rózsaszín ajakkal
 úgy olvas a metrón
 mintha templomban várna
 az Úrfelmutatás személyes
 csengettyűszavára

Epitáfium

A „Fehér Rózsa” fedőnevű,
második világháborús
német ellenálló csoport emlékére

*Mocsokból, sárból sarjadó,
véres talajból szökkenő,
harmatos szirmú rózsa!
Az erőszakot elvető,
Állam-Démonnal dacoló,
tövises szárú rózsa!
Bár a történelemnek
csak trágyája lehettél,
hit lett belőled, rózsa!
Akinek fejét vették,
szelleme benned él —
örökké nyíló rózsa.*

Pókháló csillog...

*Pókháló csillog harmatos reggeli fényben —
igen, ránk is lesben áll a halál
ezer alakban. Pompás tortának álcázott
koleszterol-csapda, kihívón gyanútlan
síma lánytest, lilára lakkozott
új sportkocsi. Vagy csak egy eltévedt
golyó a helyi orvlövészek
kedvelt átkelőhelyén. Egy pici srápnél-szilánk.
Ki mondja meg hát: hogyan és mikor.
„Már csak a jó halál” mondogatta Vas Pista
pár éve, és ezt mondja anyám is; bottal
botorkál, s tó-mély álmot kíván.
Levetni testet és időt — micsoda meg-
könnyebbülés. De akkor miért
ragaszkodunk mégis megszokott és régen
dívatjamúlt bőr-gönceinkhez és előre
kiméretett, szűk játékidőnkhöz?*